langer? Seriøse film-teoretikere er fødte pessimister. De ser forfaldet i blomstringen. Men hvis man overhovedet tør nævne teatret i denne forbindelse, er „My Fair Lady" i hvert fald ikke noget tegn på genrens teatralske afmagt. Og denne stofrige bog til trods vil der efter min mening stadig være en stærk og direkte kontakt mellem teater-musicals og film-musicals.

Forsynet med læserens mange protesterende spørgsmålstegn i marginen vil „Showfilmens förvandling" være et storartet udgangspunkt for diskussionen om denne genre. Når den ikke kan udkomme på dansk er det et held, at de to forfattere har fundet husly i „Svensk filmbibliotek". Man må dog dér have en særlig tradition for typografisk ubehagelige omslag.

Harald Engberg.

Franske damer

Jacques Siclier: „La femme dans le cinéma français", Les Éditions du Cerf. Paris 1957.

Der skal som bekendt mere end almindelig originalitet til for at gøre sig gældende inden for fransk kunstkritik. For filmkritikens vedkommende er dette ikke mindst gyldigt, og de franske filmskribenter, der er samlede omkring „Cahiers du Cinéma", skyr ikke særstandpunkter eller formuleringer på skruer i deres analyser og eksegeser, som de ynder at kalde deres filmkritiske artikler. Skønt man næsten konstant er uenig med dem, er de dog hyppigt morsomme at læse, fordi de er intelligente, skarpsindige og rasende af lærdom, og selv i de mest afsindige overfortolkninger, som *Hitchcock* f. eks. er faldet som offer for, er den enkeltiagttagelser af blændende klarhed. Naturligvis bliver det ekstreme også hurtigt konvention, og i brugen af begreber mærker man ofte en mangel på sproglig fantasi. Der opereres ustandseligt med udtryk som metafysisk, allegori, myte.

Det sidstnævnte har *Jacques Siclier,* der ikke tilhører kliken, og som er mere afbalanceret, fået på hjernen. Jeg har tidligere haft lejlighed til her („Kosmorama 20") at omtale hans bog om kvindemyten i amerikansk film. Sidst har han beskæftiget sig med sit hjemlands skuespillerinder, og skønt han ikke her kommer til så pessimistisk en konklusion om kvindehad på film, som han gjorde i den tidligere bog, er resultatet af hans efterforskninger ikke opmuntrende. På sin evige jagt efter myter finder han kun en rigtig *(Bardot)* og så nogle halve *(Morgan, Sologne).*

Det gælder om denne studie som om den foregående, at man har vanskeligst ved at godtage de *konklusioner,* han kommer til via enkeltanalyserne, der er begavede nok. Man må også gøre sig klart, at skønt han har skrevet en hel bog om kvinderne i fransk film, er det mindre skuespillerinderne i sig selv end det de repræsenterer, der har hans interesse.

Som vanligt disponerer han også som det passer i hans kram, og tiden indtil 1930 er hurtigt overstået. I tiden efter 1930 ser han det imidlertid som sin opgave at efterforske, om fransk film, der efter hans udsagn resolut har vendt myterne ryggen, med gyldighed har defineret den virkelige kvinde, den franske kvinde i hendes forskellige aspekter.

Til dette formål gennemgår han da de franske skuespillerinders roller ret systematisk og efterprøver, om deres typer svarer til realiteten. Han begynder med „de unge piger i blomst" *Annabella, Danielle Darrieux,* fortsætter med skøgen *Viviane Romance* og eventyrersken *Mireille Balin.* „La grande Arletty" får sit eget kapitel, og Michèle Morgan tager han effektivt livet af som en falsk myte. Om kvinderne hos *Renoir* skriver han med fornuft og finder, at han er den eneste franske instruktør, der „hinsides det sociale har formået at fremstille den dybe sandhed i kvindens verden".

I krigens tid opstod Madeleine Sologne som den blonde Isolde, der blev modtaget som et budskab af fransk ungdom og fødte en ny romantisme. Hun blev, siger Siclier, fransk films *Garbo,* naturligvis uden at vide det.

Efter krigen gennemgik Darrieux en metamorfose, og blandt de nye stjerner var *Martine Carol,* der blev *kvinden.* Det foreløbige højdepunkt er selvfølgelig *Brigitte Bardot,* der i følge Siclier har indført en myte, baseret på erotik og realitet. *„Elle n'est pas une idéalisation, une abstraction, ni une incarnation de l'amour ou de l'adolescence. Elle est chair et non esprit. Eve sans la conscience."*

Al denne småfilosoferen kan man tage sig let. Der er adskilligt værdifuldt stof i Sicliers bog, der er en slags panorama over fransk film, og som især fra trediverne tager film op, som det ellers er svært at finde omtalt. Enkelte skuespillerinder henter han frem af glemselen, bl. a. *Florelle* og den kun lidet kendte, tidligt afdøde *Andrée Clément.* Til gengæld er der andre, som man synes han negligerer. Den mest prominente undladelsessynd er *Maria Casarès.* Men det ville naturligvis også være vanskeligt at få hende anbragt i kategorierne.

Ib Monty.

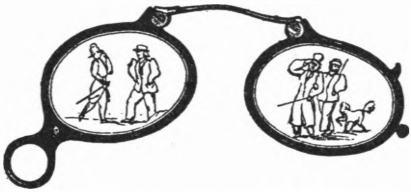

Fords England

Den fineste kender af John Fords produktion, den engelske kritiker og instruktør Lindsay Anderson, opholder sig for tiden i Danmark, og vi har bedt ham anmelde „Gideon fra Scotland Yard":
GIDEON'S DAY (Gideon of Scotland Yard) (Gideon fra Scotland Yard). Prod.: Det engelske „Columbia", John Ford, Michael Killanin 1958. Manus.: T.E.B. Clarke efter romanen af J. J. Marric. Instr.: John Ford. Foto: F. A. Young (Technicolor). Musik: Douglas Gamley. Dekor.: Ken Adam. Medv.: Jack Hawkins, Anna Lee, Andrew Ray,